

Seal sündis nende inimestele midagi iseäralist asia.

Uhel juvi-homilul, kui naene ulje sahti tegi ja lähedasi toidupoest homikuks piima ja leiba tuua tahtis, kuulis tema ühe weise lapse vailit faebamist, pööras ennast selle heale poole ja nägi üht narisudest kimpu läwe peal maas, kust lapse heal välja kostis. Tema wöttis simbu üles ja otse kui teadmata ema-tundmuse wödimul, liigutas tema last käte peal, funni waifis ja tumbust saks suurt veisti silma wövera liigutaja peale waatas-wad. Sadussepa naene raputas imestatud pead ja ei leidnud muud nõu, kui wahtijat lapsustest uueste käte peal liigutada. Järsku tulि temale tema tallitus meeles. Last vasta rinda muljades ruttas tema voodi, lastis omale kahewörra piima potti fallata ja läks loju tagasi.

Tema mees magas veel. Ruttu pani tema lapse oma woodisse, tegi tuld ja soojendas piima, mida laps isuga järges välja jõi ja siis sügavast magama uinus. Naene jääti voodi juure seisma ja wahtis magaja lapse peale. Tema ei saanud viete aru, mis juhtunud oli: miks tema seda last maast üles wötnud, kellega temal ühtigi tegemist ei olnud, miks teda käte peal liigutanud ja oma woodisse pannud. Kõige selle põhjust ei wöinud tema leida, wahtis aga ilka lapse peale, kuid

tema weiske läed ja sunnurgad unes liitujad. Mötteta seisis tema seal, funni mees ennast liigutas. Siis läks tema voodi juurest ära ja tallitas sõna lausumata oma aegu.

Kui mees illes oli tõenud, langes tema silm lohe lapse peale.

„Mis see seal on?” hüüdis sadussepp.

„See oli läwe peal maas, kui mina ulje sahti tegin,” waetas naene, mehe peale waatamata.

„Ja Sina pidid teda lohe seia tassima? Wälja temaga!”

„Mina teen aga omad asjad siin walmis.”

Sadussepp urises üht needmisi oma ette ja sellega oli abiellu-rahwa homiku-jutt otsas. Naene tallitas tule-äseme fallal ja waatas wohest sahlase silmaga lapse poole, kes rahuga uinus, nagu ingsitest liigutatud. Mees pani ennast riidesse, tallitas oma töölaua fallal ja istus siis jälle moha, kohvi jooma, mida naene sõna lausumata tema ette pani. Wähe aea pärast tõusis tema üles ja läks uljelt välja.

Kui tema tagasi tuli, wöös tund aega mööda läinud olla. Naene oli tuost ära läinud, seogi ei olnud seal, kui sadussepp ja laps üksi.

„Seal se wänts ju veel on!” ütles tema valju healsega, oma naese woodist mööda minnes; aga seljamal silmapigul jääti tema seisma. „Laps